

РЕШЕНИЕ

№ 7568

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 21.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6734** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, във вр. чл.124, ал.1 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на А. С. К., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. К. А. Д., служ. адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1 срещу Заповед №327/02.06.2023г. на Изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ за прекратяване на служебното правоотношение на А. С. К. на заеманата от него длъжност Директор Дирекция „Финансова“ в ДФ „Земеделие“, с която на основание чл.107, ал.1, т.5, във вр.чл.108 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като немотивирана, издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалноправната разпоредба на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. В заповедта не били посочени конкретно и ясно фактическите обстоятелства, обуславящи обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, като основание за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Твърди се, че това изискване относно формата на заповедта, което административният орган не спазил, произтича от изричната разпоредба на чл. 108, ал. 1, изр. второ от ЗДСл. Твърди се, че заповедта постановена в противоречие с принципа за съразмерност по чл. 6 АПК, както и за постановена в противоречие с целта на закона –

ЗДСл.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява. Представява се от адв. К. Д., която поддържа жалбата, с искане да се уважи по изложените в нея съображения. Претендира присъждане на направените по делото разноски, депозира писмени бележки.

Ответникът- Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, редовно призован, чрез процесуален представител юр. Т. Н. в съдебно заседание оспорва жалбата, с искане да се отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства и във връзка с доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото между страните не е спорно и се установява от приетата като доказателство административна преписка, че към момента на издаване на оспорената заповед жалбоподателят е заемал длъжност Директор Дирекция „Финансова“ при ДФ „Земеделие“. Тази длъжност е заемал по силата на Заповед №326/02.06.2023г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, издадена на основание 122 ал.1 от ЗДСл. и в изпълнение на Решение №5503/27.09.2022г. на Административен съд — С. град по дело № 5169/2022г. Последвало е издаване на оспорената заповед на 02.06.2023г., с която на основание чл. 107, ал.1, т.5, във вр. чл. 108 от ЗДСл. е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, за заеманата от него длъжност Директор на Дирекция „Финансова“ при ДФ „Земеделие“, считано от 02.06.2023г.

Заповедта е връчена на служителя на 02.06.2023г., който е депозирал жалба вх. №02-6500-2951/16.06.2023г., чрез изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ до АССГ, по която е образувано настоящото дело.

При така установената фактическа обстановка и при спазване разпоредбата на чл. 168, ал.1-3 от АПК за проверка на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената заповед Заповед №327/02.06.2023г. с която Изпълнителният директор на ДФ „Земеделие“ е прекратил служебното правоотношение на А. С. К., на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл, е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, вр. чл. 154, ал. 2, т. 1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. В случая оспорената заповед е издадена от органа по назначаването-Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, на когото

изрично нормата на чл. 10, т. 9 от Устройствения правилник на ДФ „Земеделие“ е предоставила правото да упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители и на работодател по отношение на служителите, работещи по трудово правоотношение, в администрацията на фонда .От доказателствата по делото е установено, а и не се спори, че към датата на издаване на процесната заповед лицето Г. Щ. Т. е заемал длъжността Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“.При издаването на заповедта, органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма, посочил е и правното основание за издаването ѝ - чл. 107, ал. 1, т. 5 и чл. 108 от ЗДСл.

Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл постановява, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие с държавен служител, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 (при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертна лекарска комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравното състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме).Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДСл постановява, че задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, а по силата на чл. 2 от Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители, за всяка длъжност от длъжностните разписания се разработва и утвърждава длъжностна характеристика по установените в наредбата ред и начин.В конкретния случай, оспорваният е заемал длъжността Директор на Дирекция „Финансова“ при ДФ „Земеделие“, считано от 02.06.2023г.Със Заповед №327/02.06.2023г. издадена от Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ служебното му правоотношение е прекратено,считано от 02.06.2023г.,като в заповедта е посочено, че е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения“.Настоящият състав следва да отбележи,че в разпоредбите на ЗДСл не се съдържа нормативно определение на понятието "обективна невъзможност",прието като материалноправна предпоставка за упражненото от органа субективно право.В съдебната практика на съдилищата се приема, че за да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, е необходимо да са изпълнени три кумулативни условия:да е създадена нова фактическа обстановка, същата да води до невъзможност служителят да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението. Органът по назначаването не е установил по делото и не е посочил като мотиви в обжалваната заповед, че е налице обективна промяна, независеща от субективната воля на страните и необходима за качествено изпълнение на служебните задължения, поради което е постановил административен акт в противоречие с материалния закон и при липсата на предпоставките по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.В заповедта липсват фактически основания за издаването ѝ, като същата не е мотивирана.Липсата на фактически основания е нарушение на изискването за форма и съдържание на административния акт - чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.Възможно е мотивите да предхождат постановяването на акта и да се съдържат в други документи, съставени с оглед предстоящото издаване на административния акт

,но това същото не е спазено./ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС/.С определението за насрочване от 15.09.2023г. съдът е разпределил доказателстваната тежест между страните,като е указал на ответника,че следва да установи съществуването на фактическите основания посочени в обжалваната заповед/л.65/.В приложената и приета от съдът административна преписка не се съдържат доказателства,които позволяват да се установи конкретна фактическа обстановка, която се субсумира в хипотезата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл.Разпоредбата на чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл ,както бе посочено по горе е бланкетна и във всеки отделен случай органът по назначаването следва да посочи конкретни факти, които изпълват съдържанието ѝ.По изложените съображения, съдът приема, че не е налице посоченото в оспорената заповед правно основание по чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл. за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя, при което оспорената заповед се явява незаконосъобразна и е налице отменителното основание по чл. 146,т.4 от АПК,като същата е издадена в нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона и следва да се отмени.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора и по арг. от чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да му се присъдят разноски.

Направено е своевременно искане от пълномощника на оспорващия за присъждане на разноски, в полза на А. К. в размер на 1010 лева,от които 10 лв. държавна такса и 1000 лв. за адвокатско възнаграждение по настоящото дело.Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 5 от Наредба №1 от 09.08.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения,възнагражденията за процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела се определят съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно.Съгласно разпоредбата на 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 минималният размер на адвокатското възнаграждение по искове за отмяна на уволнение, когато искът е предявен самостоятелно, е не по-малко от размера на М./минимална работна заплата/ за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2.Към датата на сключване на договора за процесуално представителство и защита (14.06.2023 г.) установеният размер на М. в страната възлиза на 780.00 лева.При тези данни настоящият състав намира, че съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото претендираният от жалбоподателят размер на адвокатски хонорар се явява прекомерен, поради което същият следва да бъде намален,като на жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 780 лева, съобразено с текстовете на Наредбата и 10 лв. държавна такса.

Водим от горното съдът,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №327/02.06.2023г.,издадена от Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“, с която на основание чл.107, ал.1,т.5,във вр.чл.108 от Закона за

държавния служител е прекратено служебното правоотношение на А. С. К. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] на заеманата от него длъжност Директор Дирекция „Финансова“ в ДФ „Земеделие“.

ОСЪЖДА ДФ „Земеделие“ да заплати на А. С. К., [ЕГН], адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] разноси по делото в размер на 790.00(седемстотин деветдесет) лева.

Решението може да се обжалва чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

съдия :